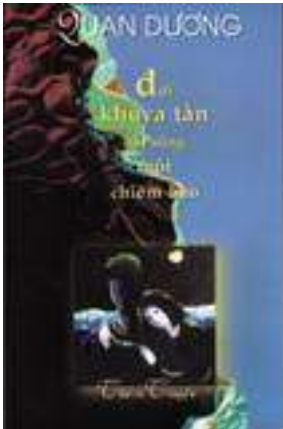

ĐỢI KHUYA TÀN BẮT BÓNG   Quan Dương MỘT CHIÊM BAO

Đợi Khuya Tàn Bắt Bóng Một Chiêm Bao
thơ Quan Dương
tranh bìa Mai Phương
chăm sóc bản thảo: Nguyễn Quỳnh Chi
trình bày vẽ nhạc: Phạm Văn Vui
13 bài được phổ nhạc bởi:
Mai Đức Vinh, Huỳnh Văn Nhuận,
Vũ Hữu Toàn, Lão Dương,
Nguyễn Minh Châu.
Tác giả xuất bản
năm 2002

Anh Ngồi Trước Biển

Anh ngồi trước biển mênh mông
Vàng dương rụng phía sau lưng quê nhà
Anh ngồi với bóng chiều tà
Lắng nghe gió thổi xuyên qua nỗi buồn
Anh ngồi cát ngủ dưới chân
Vết đau trở nhánh trong thân thể gầy
Anh ngồi ngay chỗ này đây
như con chim biển lạc bầy bị thương
Anh ngồi ôm một cổ hương
nhìn con sóng biếc chồm ôm dấu còng
Xa xa có lẽ cánh buồm
Lênh đênh sóng đẩy nhánh rong dạt bờ
Anh ngồi cùng với hư vô
Đắp lên thân thể một tờ hư danh
Như con sao biển gãy cành
Nằm phơi thân chết ngon lành vô tư

Anh ngồi buồn hiều vì đâu

Vì tình em mới qua cầu gió bay

Sương Hồng

Sáng nay trời rắc lôm côm
vào xe anh một màn sương màu hồng
Sương giăng sợi khói trong lòng
Sương đu đưa vông trên đường anh qua

Có em cùng với quê nhà
Theo hơi sương trải ngang qua nỗi niềm

Rút Cái Ngọt Ngào

Em về bắt tử giữa đêm
Chập ngang tiếng đập con tim tên khùng
Hết hồn giã giụa tứ tung
Vẫn không thoát khỏi tiếng lòng xôn xao

Đưa tay rút cái ngọt ngào
Nuốt vô cuống họng nhin đau. Tím bầm
10/98

Nhìn Em Bơi

Em bơi nằm ngửa trong hồ
Nước trong thấy rõ ý đồ của anh
Ngày xưa đi học dốt văn
Nên giờ không biết tả tiên thế nào
Nước ôm hai mảnh xôn xao
Hồn nhiên hôn đại ngay vào chân lông

Anh đưa con mắt trời trông
Ngó lơ chỗ khác như không thấy gì

Nhìn Em Phơi Nắng

Em nằm phơi nắng trên boong
Hớ hênh phơi những đường, cong
Vuông. Tròn
nắng bò ngụp xuống trời lên
mon men ghì chiếc eo thon tuyệt vời

Chơi vơi
Rạo rục.
Chơi vơi
Phập phồng nắng thổi vào nơi chứa tình
Em nằm rất đỗi vô tâm
Có hay chăng
Nắng âm thầm giao hoan?

Còn anh một kẻ qua đàng
Mắc gì thơ cũng chàng ràng đem phơi

Nhìn Em Ăn Phở

Chỉ là một trái ớt xanh
Khẽ kháng em cắn khiến anh lại thèm
Hỏi lòng sao lạ thể em?
Thì ra cũng tại môi tiên đỏ nồng

Có gì trong bát phở trong ?
Khi em khuấy đũa mềm lòng thể ni?
Em ăn đừng liếc anh chi
Hai con mắt nguyệt giết người không dao

Tội tình chi mấy cọng rau
Sao em nở ngắt lấy đầu bỏ đuôi
Mà thôi. Mà cũng đành thôi
Đầu đuôi gì cũng thơm mùi tay em

Không ăn tương ớt đi kèm
Chắc là em sợ phải ghen không đành
Sợ ghen sao nặn nhiều chanh?
Hay em quá ngọt để dành chút chua?

Thôi em đừng thối nữa mà
Phở không đủ nóng như là anh đây
Quán đông không dám cầm tay
Nhưng tim đập nhịp một giây triệu lần

Sáng nay chập choạng nhớ em
Nổi điên bỏ một ngày làm khơi khơi
Hình như điên tụt lâu rồi
(trước khi ra quán phở ngồi nhìn tiên)

Lỡ điên thét cũng đâm ghiền
Nhất là khi nhật nguyệt phiên lụy nhau

Sờ cầm đụng mấy cọng râu
mấy ngày biếng cạo níu nhau xuống đường

Theo hùa ngàn sợi chân lông
giơ tay phát biểu thuận lòng anh điên

Sương khói Houston

Sợ em mỗi gót chân son
hồn tôi trải thảm lót đường em qua
mai này dù có chia xa
gót son cũng đã nở hoa cùng người
đâu như hạt bụi giữa trời
bám theo gót ngọc lẻ loi một mình

trưa cùng em dạo Houston
nắng trên trán chảy xuống vòng quanh môi
gió thu trốn biệt tháng mười
da em thơm giọt mồ hôi thơm nồng
liếc ngang - con mắt tà tâm
môi tôi lép nhép - rõ ràng thềm hôn

Em đong nước mắt hai hàng
tôi chan. ướt đầm. Tim gan bồi hồi
chuyến bay em cất cánh rồi
nhánh tay còn vói bụi ngùi vẫy theo
bỗng nhiên trời đất buồn thiu
quay lưng giẫm phải bóng chiều. Ngẩn ngơ

Thất Tình

Tôi đang mặt nước phẳng lì
Em đem trăng thả xuống chi. Vô tình
trăng rơi làm vỡ dòng sông
xòe xanh gợn sóng giữa hồn sáng tai

Dây tình nào phải kềm gai
Con tim cứ rướm máu hoài. Rát ghê
Buổi sáng mang cái ngẩn ngơ
Ra đường phơi nắng băng quơ một ngày

Buổi chiều ngơ ngẩn cầm tay
Phơi không héo nổi để ngày mai phơi
Hồn tôi em đã nuốt tươi

Kể từ cái buổi bùì ngủi đẩy đưa

Xoè tay hứng lấy giọt mưa
Móc tim mang hạt thẩn thờ đem chôn
Năm ba con chữ vô hồn
Tươi không xanh nổi nụ hôn lờ lẫm

Bệnh

Hôm qua chẳng biết bệnh gì
Lên chùa cầu phật độ trì. Phật ơi!!
Em quì cạnh chỗ phật ngồi
Lung ong óng ả một trời quan âm
Cây nhang đang toả hương trầm
Bỗng nhiên lã ngọn vẽ vòng ngu ngơ

Ai đem gió thả vô chùa
Thổi anh lộn ngược trở ra cõi trần

Câu kinh chưa kịp khẩn thàm
Trúng em một chương trở thành bệnh thêm

Thằng Bờm

Thằng Bờm có cái quạt mo
Còn em có cái trời cho thơm lừng
Na thân xuống biển lên rừng
Cái thơm lừng vẫn tung bùng nở bông

Em đừng thơm nữa được không ?
Kéo tôi chết sững hai tròng con ngươi

Thằng Bờm đổi quạt lấy xôi
Còn tôi đổi cả cuộc đời lấy em
Hai thằng đều ngốc hết tron
Đua nhau dính chấu một đường tuyệt chiêu

Đánh Vần

Y... cà... rét... ê... u : Yêu
Đánh vần cái chữ dễ kêu
Khó òm
Nửa khuya hôn trái đầu giường

Nghiêng hơi em thổi vô thường vào mơ
Tê... hát... ơ... thờ : chữ Thơ
Nhánh buồn như ngọn trên bờ môi xinh

Tê... i... anh... hát... huyền : Tình
Tại em vấp phải tình linh nhớ nhung
dấu chấm hỏi
bỏ một dòng
Soi gương.
Sợi tóc bạc cong bụi ngùi

Trở trời sổ mũi sụt sùi
Bỗng rầu thấy mẹ. Hết thời. Vứt đi

Quá Giang

Quá giang theo nửa vầng trăng
Về thăm lại chỗ em nằm trong tim
Dấu xưa thiên cổ trốn tìm
Vấp mây
ngã
đụng
cõi riêng bồi hồi

Em còn sống ở trong tôi ?
Hay em đã chết bên trời vô ưu
Trời cao hơn tôi tưởng nhiều
Đành thôi cam phận.
Buồn thiu.
Cam lòng

Một Thuả Theo Em

Một thời em mặc quần jean
áo sơ mi mỏng.
Tôi rình theo sau
Nắng xuân em đội che đầu
Ngực em cài đóa nắng màu vàng ươm
Gió lùa nụ nắng tản hương
Ùa vào khứu giác.
Giữa đường tôi say
Treo hồn lên đỉnh chân mây
Chân còn dính lại tháng ngày đông đưa

Khi không bắt chợt đốm mưa
Áo em ướt nhẹ giống chưa mặc gì

Cuộc cờ dày xéo nhau đi
Núm cau một thuở ở li trong tim

Bao năm xuống biển lên bùng
Dáng tiên em mãi đọng từng số da.

Trăng

Em đang thêm thiệp giấc nồng
Trăng chui khe cửa đèn nằm kề bên
Tựa đầu em gối lên trăng
Ô kìa trăng bỗng hồn nhiên như người

Mắc gì thờ thần tôi ơi !
Lại ghen trăng ngậm môi ai. Thiệt là
Treo hồn vào cõi bao la
Tôi ngây ngất thể như là vô ương

Trải thơ lót chiếu thay giường
Chia cùng trăng chút phập phồng nở hoa
Còn em biết đến bao giờ
Nhắm chung tôi hạt trăng mơ ngọt ngào?

Sáng Trưa Chiều Tối

với TB

Chúm môi em vẽ nụ hoa
Nở ra buổi sáng thiệt là dễ thương
Anh đang ngủ nướng trên giường
Hoa tuôn vào mộng mùi hương ngạt ngào

Trưa bơn lơn. Nắng trên cao
chờ em hờ cổ lên vào lần khân
Dặn đi dặn lại bao lần
Mặc chi chiếc áo hờ phần chứa thơ ?

Chiều đông nhuốm lạnh muốn khờ
Chúa giăng tay giữa nhà thờ cũng run
Em đi lẽ anh kề bên
May ra hơi thờ ấm chuyện sưởi nhau

Tối tìm hái nụ ca dao
Mon men thơ trái đắp vào cõi em
Mảnh thơ anh đã cũ mèm
Nhưng sao động đó như đêm động phòng

Một Bàn Thua Trông Thấy

Ngỡ lòng mình đã lạnh teo
Nên không tha thiết phải đeo đuổi gì
Gặp em bỗng quẳng buồn đi
Biết còn tha thiết điều gì phải theo

Chân tình còn được bao nhiêu
Trái tim lãng tử đặt theo canh bài
Khi em lật chén... Trắng tay
Đông tron rớt lạnh mới hay còn buồn

Giỡn đùa một cuộc tình suông
Xông xánh xông xãnh, vẫn vương bất ngờ
Nghiêng hồn trút cạn chén thơ
Thua em cháy túi ngẩn ngơ như khùng

Đứng lên giữ bụi trầm luân
Phủi không sạch nổi cái buồn dính da

Chơi Cút Bắt Với Em

Năm, mười, mười lăm, hai mươi
Anh chơi cút bắt tháng mười với em
Tường Vi

Năm, mười.... mười lăm .... hai mươi
Búp môi hé đỏ nụ môi hồng nhiên
Tu hoài không được thành tiên
Bởi em huyền mộng tôi ghiền trần gian

Em quay úp mặt vô tường
Vách hôn ngây ngất hai đường mi cong
Tôi đang núp mé bụi hồng
Vịn cành gai nhọn nghe lòng chọt ghen

Tôi đi trốn, em đi tìm
Gió vờn theo gót chân chim cọt đùa
Giá tôi là một ông vua
Bắt gió đem nhốt cho chừa lẳng lơ

Trốn tìm qua mỗi câu thơ
Làm sao cảm được tôi mơ điên khùng

Mơ sao biến thành vi trùng
Chui vào lồng ngực chỗ nằm tim em

Chín mươi... Chín lăm.... Một trăm
Giọt nắng như mắt long lanh ai cười
Khi đi ngang chỗ tôi ngồi
Giọt nắng dẫm phải bóng tôi vô tình

Mang chi đôi guốc bầy phân ?
Coi chừng vấp té vào lòng tôi đây
Mắc công không uống mà say
Say hương em rót suốt ngày ngắt ngư

Năm. Mười... Ừ Ừ.... Hình như....
.... chầm..chầm..(khó nói) kể từ gặp em
Xoè tay nè. Thử đếm xem
tôi, em còn phải trốn tim bao lâu ?

Tường hoa vàng giắt cài đầu
Bém ăn chú bướm theo sau lạc đường
Ai ngờ em thả trầm hương
Tôi đu cánh bướm lạc vườn tóc hoa

Gió vòng qua ngọn núi xa
Về chơi cú bắt tôi và với em
Dịu dàng em lật gió lên
Mùi thương tôi đếm còn nguyên đủ mười

Năm. Mười. Mười lăm. Hai mươi
Bên trời mây trắng một đôi cặp kè
Thơ tôi trú mái hiên che
Em ngưng tiếng đếm có nghe thì thầm?
1/2000

Quán Xưa

Anh tìm góc quán ngày xưa
Khuấy hồn vào giọt cà phê nhớ người
Hương xưa đọng chỗ em ngồi
Nghe heo may rụng thảng mùi quanh mi

Một lần em đến rồi đi
Tám chân con nhện kéo ghì sợi tơ
Vướng tay anh sợi tóc thê
Ai đem giăng chỗ đợi chờ thiên thu?

Khúc Tương Tư Đêm

Anh mài bén khúc ru xưa
Bỏ làm hai trái buồn vừa chín cây
Bày lên chiếc đĩa thờ dài
Thấp dư âm gọi bóng người trăm năm

Rót anh đây cốc trăng rằm
Uống chung em cạn nỗi niềm này thôi
Ngậm đau vành cốc bồi hồi
Thấy trăng đèn đầu son môi thưở nào
Vội tay gấp miếng nghẹn ngào
Uống cùng ngậm nhớ say nhào con tim

Anh ngồi chồm hồm dưới trăng
Một mình một bóng buồn lãng quăng buồn
Dùng dằng trời đất vô thường
Hồn anh ốm yếu bệnh tương tư rồi

Đêm nay nhớ lắm môi người
Một lần chạm phải một đời ung thư

Người Buồn

Người buồn như có mùi thiu
Anh mang ra hóng gió chiều ngồi phơi
Chiều hiu hiu. Chiếc lá rơi
Đụng vào tiềm ức. Buồn ơi thêm buồn

Còn nồng đây vết môi hôn
Xem như thiên cổ để còn tiền nhau
Và này đây trái tim đau
Anh chôn vào đáy nghìn thu ngậm ngùi

Mai sau nếu có luân hồi
Nhớ tìm thăm chỗ anh ngồi buồn thiu.

Đội Phone

Ồ ó o ` , ồ ó o
Dậy đi. Anh lóng ngóng chờ phone đây
Sáng nay lạc sợi sương bay
Anh vừa hái được cầm tay đây nè
Dậy đi anh nói nhỏ nghe

Hạt mưa giống ánh mắt khờ của ai ?

Dậy đi. Nhỏ ngủ nướng hoài
Gối chần lệch đáng trang đài của anh
Hay trong mộng, ai đến gần?
Thả lời ong bướm giống anh ngoài đời ?
Nói gì mặc kệ nhỏ ơi
Đừng tơ tưởng đến lời người khác nghe

Sương rơi thút thít ngoài hè
Lòng anh râm rức quá nè, chẳng sai
Cái phone trở chứng ba gai
Nằm im đầu mỏ mặc ngày qua nhanh
Cái phone chẳng hiểu lòng anh
Không reo một tiếng thiệt đành đoạn ghê

Nhớ ai. Ngậm nhớ ngời chờ
Bỗng nhiên giận lấy
Tức no
Nổi sùng

Bóng Xé Qua Cầu

Trái tim vợ cột đầu giường
Nửa đêm lén tháo dây cương nhảy rào
Chữ tình em mắc ngọn cau
Ta làm rết nứt bám vào gốc cây
Rót đầy ly cạn xuống đây
Một hơi uống cạn ly đầy chiêm bao
Trống trơn mây gió ùa vào
Có cùng muốn nhớ thương nhau. Cũng đành.

Ngậm ngùi bóng xế hoàng hôn
Chia em vết lõm trong tim héo nhàu

Ba Mươi Tết

Trước giờ khép mắt đêm nghiêng
mùa xuân nhấp nhé bên thềm trêu người
Tìm trong tâm khảm tiếng cười
Chỉ nghe vọng lại âm rời nhạt thưa
Hỏi em cách núi sông xa
Có còn nhớ gió lượn qua vũng buồn
Gót xưa em đỏ màu son

Dẫm tôi hiện tại trở đen tím bầm

Cuối năm cuối năm cuối năm
Mười hai tháng. Một ngày thăm. Giỗ nhau

Đi Tắm

Nhào vô bồn tắm cọ kỳ
Mở vòi vắn nước tưới thi thể trường
Cong lưng cái xác vô hồn
Vọc xà bông Mỹ thử thơm cỡ nào ?
Mà xương vai trũng hũng sâu ?
Đong đầy không đủ nỗi đau kiếp này ?

Cục xà bông Mỹ múa may
Chà sao sạch được tháng ngày buồn tênh

Cọ kỳ ngồi xuống đứng lên
Còn nguyên vết nhục tênh hênh với đời

Thọ Sơn

Một tay cầm chiếc cọ con
một tay còn lại cầm lon sơn màu
Treo mình lắt lẻo trên cao
Sơn đời muôn sắc mà sao tối òm

Kiểm ăn là chuyện bình thường
Sao tâm địa dính hạt cơm thế này ?

Hạt cơm nặng thán cùng ngày
Níu hồn giữ mạng cái thân cũ mềm

Mai về cầm móng tay em
Sơn lên nước mắt ướt nhèm. Cùng chia.

Tháng Tư

Tháng tư đem bệnh u hoại
Cộng cùng hiện tại
chia hai : nỗi buồn
Số thành : cái xác trống trơn
lêu bêu đất Mỹ thả hồn Việt Nam
Hơn phần tư của trăm năm
Nợ không trả nỗi chằm hăm chạy làng
Thò tay búng sợi dây đàn

Tùng tung hai tiếng khàn khàn đứt hơi

Mẹ cha lưu lạc bên trời
Còn ta vẫn thế rong chơi vô nghi

Tiền Bùi Giáng

Ông ở hay ông ra đi
Trần gian âm phủ Có gì khác nhau?
Đi trước khỏi phải đi sau
Ăn thua chọn đúng nơi nào gởi thân

Trần gian sương khói phù vân
Xuống âm phủ dạo một lần thử xem
Tay ông chận máu về tim
Đề chân ông dẫm ngược lên đỉnh trời

Ông đi như là rong chơi
Bận tâm chi cái cõi đời nông sâu
Hỏi rằng tôi ở quê đâu
Thưa rằng tôi ở rất lâu quê nhà *

9/10/98

* thơ Bùi Giáng

Cuối Năm Nhớ Bạn

Đám mây đen lũng lũng trời
Và không đủ kín núi đồi quê xa
Đêm se sợi chỉ Ngân Hà
Xỏ chùm sao Bắc Đẩu và sao Hôm
Thấy ta tháng tận năm cùng
Gù lưng đeo nghiệp áo cơm lưu đày
Quanh đi quẩn lại chừng này
Bạn bè mấy kẻ còn ai thuở nào ?
Rụng hoài giọt lệ tiêu hao
Chùi mòn rách cả chiêm bao dấu nằm
Còn gì ? Ồi hỡi trăm năm !
Miếng ăn gậm nát tằm thân ươn hèn
Đêm trần trọc chỗ nằm quen
Nghe dòng nước mắt ngược triền rừng xưa
Nơi vòng nhật nguyệt giao thoa
Bạn ta hieu quạnh nhúm tro cuối trời ?

Đành tâm ta nuốt ngậm ngùi
Nhắm con mắt mở giữa đời vong thân
1 2/98

Mưa Trong Trại Tù

Tặng Thu Ba

Mưa rơi từng hạt ngắn dài
Mưa giăng phủ kín nẻo đời của ta
Mưa từ trong núi mưa ra
Thương ở quê nhà thiếu phụ ôm con
Bao năm ta ở đầu non
Bao năm giữ vẹn sắt son với người

Đêm nay hôn ta chơi vui
Nằm nghe mưa khóc bên ngoài chấn song
Thân ta cá chậu chim lồng
Nhớ em
chân dính trong còng.
Sao đây?
Em
xưa áo lụa tiểu thư
Em
nay phơi ruộng bùn đu gấu quân
Tuổi hai mươi
Mất mùa xuân
Đợi ta
Em héo
Úa từng khoé môi
Mà ta chiếc lá cuối đời
nặng mưa đêm rụng giữa trời,
Lênh đênh

Không Đề

Năm năm tám tháng mười ngày
Nợ đời vừa trả cho bấy sỏi lang
Tình tang
Tích tịch tình tang
Ta về
nước mắt hai hàng
Vì đâu?

Núi sông giờ đã biển dâu
Hôn ta vết sẹo thiên thu không nhòa

Chỉ Còn Thơ

Chỉ còn thơ trộn trong ta
Mỗi khi mặt đất lìa xa cõi trời
Xê thân con chữ làm đôi
Ta đem một nửa gọi người trăm năm
Nửa kia đem lót gối nằm
Tương tư trần trở gọi thăm tên ai
Mượn thơ ta vẽ dáng người
Vẽ hai con mắt nụ cười phù vân
Vẽ ta một gã phong trần
Lỡ yêu em buổi tóc hong hai màu

Thời gian nhuộm trắng chiêm bao
Chỉ còn thơ nhảy lộn nhào trong tim
12/98

Lăn Như Trái Bóng

Ai bảo mùa hè không động gió?
Không động? Sao treo ở giữa trời
Trái bóng tròn quay như mắt nhỏ
Chập chờn trước mặt khung thành tôi

Khung thành tôi rộng vừa chân sút
Trái bóng sao em đá lọt ngoài?
Để tôi ló ngó đưa tay chụp
Một khoảng trống
Buồn
Chẳng giống ai

Ai bảo mùa hè là nóng bức?
Nóng bức? Sao em rất lạnh lùng?
Chạy muốn tàn hơi bao lần vấp
Mà vẫn lăn tròn vượt khỏi em

Em vẽ đường banh chi ngắt ngoéo
Vờn tôi trái bóng đại khờ câm
Lăn theo gót ngọc trăm ngàn nẻo
Thê thảm còn hơn chám phạt đền

Nóng mặt đôi ba lần viết vị
Qua không được nổi gã trọng tài
Em chẳng khoèo chân mà lại té
Chông cẳng còn nghe cái nguyệt dài

Trận đấu chưa đến hồi kết cuộc
Ti số ăn thua đã rõ ràng

Con mắt chưa nheo nhưng đã chớp
Con tim thúc thủ. Xin đầu hàng

Định Nghĩa Về Ký Ức

Ký ức là ngòi nhai viên kẹo
Nhét vào kẽ giữa chiếc răng sâu
Mỗi khi hồi tưởng nghe nhưng nhưc
Như có kiến bò lên nổi đau

Ký ức là ly cà phê đắng
Pha vào tiếng dế, đêm kêu sương
Mỗi khi khuấy muống hồn lơ đãng
Uống cố tình quên bỏ thêm đường

Ký ức là tay cầm điều thuốc
Đốt vàng năm ngón mà không hay
Mỗi khi ưỡn phổi căng lồng ngực
Như thấy cánh diều thơ ấu bay

Ký ức chia ngăn giống tủ lạnh
Lưu giữ tình em được tươi nồng
Có ngăn đông đá thành kỷ niệm
Mỗi lúc rờ vào lạnh buốt xương

Ký ức có màu đen như tóc
Và dài như buổi đợi chờ xưa
Mỗi khi thức trắng hoen đôi mắt
Thấy bóng ai về trong sao khuya

Ký ức là chơi trò đuổi rượt
Khi thì đuổi tới khi thụt lùi
Đuổi đến khi nào tìm thắm mệt
Ký ức lại nhào theo trêu ngươi

Buồn Nặng

Vẫn biết mắt em buồn đứt ruột
Đâu nghĩ buồn ghê gớm thế này ?
Chẳng lẽ đàn ông, anh lại khóc
Chứ buồn như bị nhát dao phay

Chẳng lẽ đâm đầu cho xe cán ?
Như con chó chết nằm bên đường ?
Chứ buồn muốn nhảy sông tự vẫn

Trốn chạy cõi đời vốn khó thương

Vẫn biết mất nhau rầu thất họng
Đâu nghĩ rầu như ngọn cỏ sầu
Nửa đêm hấp hối chờ sương húng
Sương biến thành mây trôi tận đâu ?

Chẳng lẽ vào chùa đầu cạo trọc ?
Mượn câu kinh kệ để quên tình ?
Chứ rầu vất vưởng như cái xác
Trôi tấp bên bờ em rẽ khinh

Chỉ trách ông trời sao chơi ác
Châm trúng chi anh thẳng rất hiền
Đánh cho một trận roi tình ái
Thất đảo trở thành đũa dở điên

Tứ Tuyệt Tình

Cổ áo dầy thì
Em quên gài cửa
Thơ ngây bỏ nhà
theo ta xuống phố
Búp mặc áo hồng
Ngực xuân chúm nụ
Con mắt kẻ phàm
lòng ta em rõ
Theo nhịp tim thầm
ngực hoa. Xuân nở
trầm bàn tay thon
Linh hồn ta thờ
Kề môi em. Hôn
nhựa hoa ướt nụ

Bao năm. Bao năm
xa lìa cố xứ
bại liệt thân danh
Mình ta dong ruổi

Em bỏ theo chồng
Hoa xưa nát nụ
Con sáo qua sông
bao giờ nhớ lại

Áo dầy thì xưa

then cài đóng cửa
Chiều nay cuối gió
thoảng trăm hương đưa

Ví Dụ Thôi

Ví dụ thôi con dao là nỗi nhớ
Em đâm luôn một nhát để xem chơi
Rồi sẽ thấy trúng tim ai cho biết
Có một thằng ngã gục
Thằng đó chính là tôi

Ví dụ thôi lon bia là nỗi quên
Em thử đổ tràn lan vào dĩ vãng
Rồi sẽ thấy thằng nào lạng quạng
Uống, uống hoài
Uống không cạn buổi mộng du

Ví dụ thôi điều thuốc là nỗi đợi
Đến luân hồi mới nói chuyện trăm năm
Em sẽ thấy có thằng không nói
Đốt hồi hả cuộc đời
cho kịp chuyến qua sông

Có mái tóc chẻ ngôi đường biên giới
Phân rạch rồi một nửa : tôi và em
Có hệ lụy, có oan khiên đủ thứ
Có đất trời quên hết chuyện chung quanh

Có trái tim tôi hững hờ em nhạt
Trôi lang thang thơ mượn cõi trá hình
Trút thân thể chứa bao điều nhiệm tích
Còn cái xác này toang hoác một vết thương
10/98

Công Thức Chế Biến Một Nỗi Buồn

Vật liệu:

- 1 muỗng thất tình
  - 1 gã phàm phu
  - 1 em
- Trộn đều. Khuấy loãng

Có cô gái giống như tên ăn trộm
Xâm nhập tâm tư lấy hết nỗi niềm

Tay chân vụng về đụng phải vết sưng
Làm ta nhói đau hơn răng đập lưỡi
Cô gái thích trắng nhưng không dám hái
Làm ta bắt thang leo lên thâu tận trời
Mảnh trăng tròn lắt léo, ai treo trên cao
Tay ta ngắn khều hoài không rụng

Ta trượt té. May còn thơ để cõng
May còn thơ để nhuộm bớt nỗi buồn
Chứ con mắt em
cứ trốn hoài sau contac lense
Làm sao thấy được ta đang đi cà nhắc

Nỗi Nhớ

Nỗi nhớ tênh hênh nằm trước mặt
Hai con mắt xôn, rát vô cùng
Em đến đây chi mà ác nghiệt
Để lòng khuấy động phải người dung

Mỗi sáng lái xe mò đến sở
Mỗi trưa đi tiêu giờ break time
Nỗi nhớ đu theo như đòi nợ
Ray ráy rùng mình mỗi số gân

Mỗi tối đánh răng và đi ngủ
Cái bót đầy kem đắng tróc mồm
Chút bột bèo vương đầu chóp lưỡi
Nỗi nhớ theo hùa nhảy lơn ton

Nỗi nhớ giống như thằng ăn cướp
Sấn sã xông vào tận giấc mơ
Trói tiếng thở dài bằng sợi tóc
Xia súng mang hồn đi phát phơ

Nỗi nhớ tan theo làn khói mỏng
Lớ ngớ nằm trong cũi đất trời
Có hai con mắt hình viên đạn
Bắn thủng tim này dễ như chơi

Nỗi nhớ phải chăng là định mệnh?
Đã khiến cho em lạc chốn này
Để thơ ta té vô huyền nhiệm
Tuôn chảy toàn lời không giống ai

Thử Tưởng Tượng

Thử tưởng tượng tôi không đang hiện hữu
Đất trời này chẳng vướng bận không gian
Em có dám bước vào tâm thức đó?
Chia hai tôi nửa nhánh cỏ vô hồn?

Thử tưởng tượng thời gian quay ngược lại
Gặp tôi chờ ở một cõi tiền khiên
Em có dám ngửa tay cùng hứng mộng?
Vạch luân hồi tìm sợi chỉ se duyên?

Thử tưởng tượng phù sinh thiên cổ lụy
Tôi ôm thơ chạy khắp chốn địa cầu
Em có dám vệt bờ rêu phong phủ?
Nú theo cùng run rẩy một chiêm bao?

Thử tưởng tượng đất trời đang banh xé
Tôi ở nơi mặt đất cách xa trời
Em có dám làm con chim ẩn trú?
Để vá liền da thịt nối thiên thu?

Thử tưởng tượng nếu tôi sa địa ngục
Em cô đơn biết mấy ở thiên đàng
Đêm có thấy nửa vầng trăng lững khuyết?
Vết tích hằn tôi một thuở. Còn mang?

11/98

Vẫn Còn Nơi Gặp Nhau

Treo lộn ngược hai chân lên vũ trụ
Ta chúc đầu nhìn xuống cõi càn khôn
Thấy ở đó em nghìn năm tội nghiệp
Dẫu cận kề, hiện hữu, cũng như không

Yêu. Dấu mặt sau miếng môi ẩn dụ
Ta và em hai đứa rất tội tình
Ra tín hiệu toàn những lời mật ngữ
Tích lũy từ đâu kiếp trước oan khiên

Vùng biển giác cuốn ta về muôn nẻo
Em thánh hiền từng đọt thủy triều dâng
Ôm bí ẩn ngậm đau từng nhục thể
Bởi trần gian, hữu hạn, ngắn vô cùng

Lỡ một kiếp. Chờ em thêm một kiếp
Ta rải thơ làm dấu để em vào
Em hãy nhớ tìm theo đường thơ rải
Có người chờ bạc tóc ở chiêm bao

Thơ Gửi Bắc Kỳ

Bắc kỳ em. Khuôn mặt hình trái xoan
Đem dòng suối cài lên hai bờ tóc
Trút nước xuống trần gian gây cơn lụt
Ta tai ương lạng quạng bị nhấn chìm

Bắc kỳ em. Đôi mắt màu thủy tinh
Thấy thấu suốt ta thất tình lục dục
Hai con mắt mở to như cửa ngục
Ta cam tâm tình nguyện bước vô tù

Bắc Kỳ em. Có thoa mật lên môi ?
Sao ngọt sớt bén còn hơn dao bén
Ta con ruồi đánh hơi quanh miệng chén
Em lia dao chặt nhiều phát té nào

Khi Bắc Kỳ nghiêng tim trút ca dao
Ta vội hứng câu gừng cay muối mặn
Dấu kiếp trước vô chùa tu mấy bận
Gặp kiếp này đành cời áo cà sa

Bắc kỳ em. Còn huyền hoặc nguyên sơ
Sao bỏ quên nơi đây nhiều giọt nhớ
Trái tim ta chưa một lần hóa đá
Chiều nhìn lên mây gió ngóng chờ trông

Ta mỗi ngày gom cho đủ băng khuâng
Chế biến thơ gởi vào lòng key board
Mười ngón nhảy như trái tim gõ nhịp
Em phương trời xa lắc, có xôn xao?

Đêm dẫn Bắc Kỳ đi thăm chiêm bao
Theo dấu thơ lần về nơi tiền kiếp
Em có thấy bên dòng sông oan nghiệt
Hai người ngồi chóc góc ở hai bên?

Thơ Gửi Nam Kỳ

Ai bảo em, tim đang nằm say ngủ
Băng ngang chi đánh rớt một nụ cười
Để tôi thức vội vàng thời thơ trẻ
Bỗng dậy thì khi chạm phải vành môi

Ai bảo em lay chi lòng quá khứ
Để tôi quên sợi tóc bạc âm thầm
Đêm hái gió tôi đan thành chiếc áo
Đắp lên người em một nửa mảnh trăng

Ai bảo em trầm luân dòng cảm xúc
Để tôi mơ chiếc bong bóng đủ màu
Đào chiếc hồ trong hồn em phục kích
Đợi khuya tàn bắt sống một chiêm bao

Ai bảo em làm nắng hươm nổi đợi
Để tôi mưa cho thấm ướt nỗi chờ
Hươm nắng đợi có làm mưa khắc khoải?
Thấm mưa chờ có ướt nắng thành thơ ?

Ai bảo em biến tôi thành trẻ nhỏ
Để tôi mơ đủ thứ chuyện trên đời
Mơ thân thể thơm mùi hương khám phá
Chạy săn tìm như con chó đánh hơi

Ai bảo em giọng Nam Kỳ ngọt lịm
Để cà phê tôi quên lưng bỏ đường
Làm lưỡi đắng chạy tìm răng núp trốn
Có miệng mà chỉ nói được lời câm

Kể Chuyện Con Vi Trùng Đi Lạc

Có một lần xưa, em, ghé lại trao hôn
Con vi trùng ngu ngơ bỏ nhà đi lạc
trên môi anh. Đêm lạ nhà không ngủ được
Chợt nửa khuya thức giấc mơ người

Con vi trùng lạc trong máu cuối đời
lây lắt sống cùng nụ hôn một thuở
Nụ hôn đó băng khuôn như duyên nợ
Mong một ngày gặp mặt trả lại em

Anh đi tìm. Anh lội ngược thời gian
Lục loại kiếm điều gì còn sót lại ?
Em đâu rồi hồn anh theo sương khói

Hạ bài huyền mộng dấu sương phai

Có khi nào im ắng phút giây thôi
Hồn trống rỗng, em moi thơ ra đọc ?
Biết đâu chừng tự nhiên em biết khóc
Nhớ con vi trùng đi lạc thưở nào

Còn tên diên anh nuôi giữ đến bao giờ?

Hỏi Em

Khi em tìm vần thơ
Tôi biến thành cây viết
Nằm trong lòng tay ngọc
Hòa theo em phun châu

Khi em nhìn vì sao
Tôi biến thành đôi mắt
Sao rơi chìm đáy mắt
Được cùng em chung thân

Khi em ngồi điểm trang
Tôi biến thành chiếc lược
Vùi sâu trong làn tóc
Ngửi mùi hương ngát ngậy

Khi em giấc ngủ say
Tôi biến thành chiếc gối
Trong chiêm bao bối rối
Ôm chặt tôi vào lòng

Tôi biến thành xà bông
Em mang vào phòng tắm
Giữ lên làn da trắng
Tôi bọt bèo không tan
Mình tôi, em, dung nhan
Mơ toàn điều tội nghiệp
Lỡ ngu chưa hoá kiếp
Nên cam đành u mê

Em giả đò làm ngơ
Hay cố tình chẳng thấy
Tôi lặng thẳm như vậy
Là cũng bởi vì đâu?

Em Email Em Là Ai ?

Nhà em ở nơi nào trong vũ trụ?
Để anh đem gánh mộng tưới đầy trời
Click con chuột tiếng dial rên rĩ
vượt bao đường xích đạo muốn đừ hơi

Em là ai? Anh hỏi hoài tiềm ức
Tim đem phơi đến độ muốn khô cần
Đợi uống mộng giống như thằng khát nước
Ngửa miệng chờ từng giọt rụng lời em

Anh đan giỏ đựng chùm thơ tình tứ
Tìm lên trời. Em lẩn trốn nơi đâu?
Để trợ trụ. Buồn và anh mệt lử
Cặp kè vai trút rượu uống quên sầu

Mộng anh tưới xanh như thời ngây dại
Chút hơi còn anh ném hết vào thơ
Em có thấy nhói đau lồng ngực trái
Có giạt mình thảng thốt bởi anh chưa ?

Em là ai ? Chiêm bao đầy nỗi nhớ
Để bỗng nhiên anh trở chứng si tình
Tay ghi niu thời gian gần tắt thở
Gõ lên bàn key board gọi thanh xuân
3/99

Lỡ Hẹn

Ngủ dậy đánh răng và súc miệng
Ho vài ba tiếng vào hư không
Lau mặt chiếc khăn nhàu vết nám
Tùng vết thời gian xếp nứt lằn

Mặc áo xỏ giày chào buổi sáng
Vác tấm thân tàn liệtng vô xe
Chạy trốn bóng hình vừa đến muộn
Cắm cổ như thăng đang hôn mê

Đôi mắt sần lũng như đuôi giặc
Nhớ em không kịp dấu trong hồn
Cuộc sống nhân chìm anh tuyệt tích
Như khắc cục đờm ra khoảng không

Tiếng bánh xe gào trên đường nhựa
Anh chẳng biết mình lái đi đâu ?
Chắc lười. Lắc đầu. Thôi kệ mẹ
Đi đâu cũng được, miễn vui sầu

Xa lộ trải dài theo sợi khói
Bọt nắng trên gương nhảy loạn cuồng
Có phải em về từ thiên cô?
Anh khảy nhúm tàn vào huyền sương

Chợt gọi tên em nghe thắm khốc
Như cửa ngang tim lưỡi kiếm cùn
Vết đứt thiên thu không liền mặt
Ai xát muối vào đọt hóa thân?

Trước mặt khúc đường như ngăn cùn
Làm sao đến được chỗ em chờ?
Anh lạc đường xe vào ước hẹn
Mảnh nắng quay tròn cõi thực hư

Thành phố không nằm trong trí nhớ
Có phải nơi này em đến đây?
Còn chút hơi tàn anh vẫn đợi
Cho đủ trăm năm lỡ kiếp này.

Khi không Bỗng Nhớ

Tan sở mồ hôi như nhúng nước
Mình mảy tèm nhem dính gớm òm
Cũng chẳng thêm lau chi. Mệt xác
Để vậy trộn vào mùi hương em

Chợt nhớ, còn em đâu mà trộn
Anh đúng là đang mộng giữa ngày
Em đã sang sông từ tám kiếp
Anh cứ giả đờ quên. Thật hay

Anh vẫn giả đờ thường như thế
Để tưởng mình ngon giống mọi người
Thật ra anh biết anh là chỉ
Cỏ mọn ven đường đứng lẻ loi

Đôi khi chợt ngứa nơi chân tóc
Lúc sợi thiên thu trắng đỉnh hồn

Cát tiếng gọi khan người vắng mặt
Chỉ gọi chơi thôi. Cũng thấy buồn

Đôi khi chán quá đi uống rượu
Làm như tửu phá được cơn sầu
Uống rượu chẳng qua là uống khổ
Trốn tìm ảo ảnh giữa vàng thau

Đôi lúc mở lòng quên khóa cửa
Nỗi đau chường ướng rủ nhau vào
nỗi đau từng chật nhiều hơn thế
Thêm một lần thêm cũng chẳng sao

Em gian ác có khi nào biết?
Anh giọt sầu lặn nhẹ xuống cầm
Thè lưỡi chặn ngang đường lệ rớt
Răng cắn bầm môi đến tím đen

Đôi khi anh cũng thương giọt lệ
Cứ rớt vô duyên chẳng chủ đề
Cho dù con mắt anh là biển
Xài lệ kiểu này cũng cạn khô

Anh muốn kêu trời lên chín tiếng
Mà chắc gì trời đã hiển linh?
Khi thuyền đã đóng không còn ván
Chẳng lẽ cầm kềm đi nhổ đinh?

Tức quá, đôi lần anh chửi tục
Đã lỡ du côn đến nửa đường
Cắc có gặp nhau chi, trúng gió
á khẩu. Trở thành thẳng để thương

Tan sở. Thôi đi về tắm rửa
Có giữ mùi không đủ để đời
Em đã xa rồi. Ai thêm người ?
Hận người? Vô ích. Cũng vậy thôi
6/99

Chút Lãng Mạn Băng Quơ

Sau những ngày kiệt lực để bước vào thu. Kể cả giận dỗi làm cho đất trời nắng mưa bất chợt. Ngày cuối tuần New Orleans bỗng dậy thì rất ngọt. Trời trong xanh tóc em dường cũng xanh hơn.

Chiếc lá đầu thu khắp khởi trên ngọn cỏ vàng non. Bạn cũng như em cùng tôi trẻ lại. Tôi đắp bài thơ giữa đêm nhớ mãi, sợ lạnh hồn em khi phải chia tay. Sợ cuộc diệu kỳ này chỉ là một giấc mơ, tôi thức trắng một đêm không ngủ.

Tiếng ai hát làm động lòng chiếc lá, nên cứ mãi đong đưa không nở lìa cành. Bàn tay em nằm trong lòng bàn tay tôi không quên, tôi và em rõ ràng đang hội ngộ. Đó là thực giữa cuộc đời trí trá. Đó là mơ giữa cõi sống đời thường. Em đã cho tôi ngủ được một mùi hương. Bạn đã cho tôi ân tình quá đỗi

Nếu bạn đã từng quen tôi mấy thuở, xin hãy lần theo đường thơ rải mà tìm đến nhau. Nếu bạn là người cùng thức trọn đêm thâu. Bạn sẽ hiểu tại sao tôi phải thức?

Bởi tôi sợ lỡ ngủ quên em không còn là thực. Tôi sợ chút mây trời lãng đãng cũng có thể biến thành mưa. Tôi sợ em bỗng chỉ còn là một giấc mơ. Tôi sợ cơn gió nhẹ cũng làm mây phiêu lãng.

Và tôi sợ ngày hôm nay sẽ trở thành dĩ vãng, khi ngày mai lạc dấu mất một ngày. Tôi cũng sợ tôi và em chia tay. Ôi tôi sợ bao điều không tránh khỏi.

Nên tôi thức để ai cùng tôi níu kéo
Chút sương trời vừa mới thoáng long lanh.

Khi Em Lấy Chồng Không Phải Là Anh

Khi em lấy chồng không phải là anh
Công viên cũ thu buồn hơn năm trước
Chiếc lá rụng thờ dài trên mặt đất
Không có em anh chẳng thiết tha nhìn

Khi em lấy chồng không phải là anh
Hơi thở đó hết thơm mùi con gái
Mỗi lúc nhớ tim anh như thất lại
Chút hương xưa giờ nay đã không còn

Khi em lấy chồng không phải là anh
Chiếc mền đắp không ấm lòng cô quạnh
Năm cong queo như con tôm đông lạnh
Trách mẹ cha sanh chi đưa thất tình

Khi em lấy chồng không phải là anh
Con em đẻ sẽ mang tên người khác
Uổng công anh mười năm trời chiu chất
Thua người dung vòn vẹn chỉ một ngày

Khi em lấy chồng không phải là anh
Đã mấy bận muốn nhảy lầu tự vận

Bởi cái chết còn sâu hơn định mệnh
Anh nhát gan nên đành sống cam lòng

Nếu em lấy chồng y chóc là anh
Thì chưa chắc anh trở thành thi sĩ.

Hăm Dọa

Em có chắc khi anh thành già khú?
Thì trái tim lười gõ nhịp hay không?
Sao lại chơi dấm chân vào giấc ngủ
Để anh đây trở chứng mở cửa lòng

Em đừng tưởng trái tim lười gõ nhịp
là trái tim cũng héo úa ngàn năm.
Cứ đem mộng tưới vào chiêm bao ngọt
Ngu thì ngu, hạt cũng sẽ nảy mầm

Con mọt gặm li đòn trong gỗ kín
quyết ăn thua. Rồi cũng sẽ một ngày
Lòng gỗ đó mềm em như bọ cám
Em coi chừng con mọt là anh đây

Em dám chắc em chẳng thềm rung động?
dầu anh đây dày mặt đến cỡ nào?
Vậy giả dụ anh biến thành vạt nắng
Tan vào hôn em, em sẽ tính sao?

Anh nói trước gừng già cay lắm đó
Em lon ngon bung đĩa muối lại gần
Gừng châm muối sẽ trở thành duyên nợ
Câu ca dao này phải biết để phòng thân

Con mưa nào rót xuống đời chẳng thấm
Đất cần nào gặp nước mà lại tha
Vi lẽ đó một điều em thông cảm
Anh cô hồn các đảng hơn người ta

Tản Mạn Thu Về

Thật tình cờ chiếc lá rời cây
Chao rất nhẹ trên bờ cửa sổ
Đưa tay nhặt. Trời đang chuyển gió
Mới hay thu đang lặng lẽ về ?

Mùa thu. Mùa thu nói mùa thu
Lòng bỗng dung anh nhớ một người
Nghe rất cái lương nhưng mà thật
Là gió heo may của tháng mười

Ai thả mây làm thu bằng khuâng?
Đề lá rơi thừa thãi lời buồn
Lòng chẳng yên lành như bữa trước
Giết chết anh rồi sợi mi cong

Anh cột thành râu nắng tháng mười
Đeo vào ngấn cổ của em nha?
Để cho nắng nhảy trên lồng ngực
Cạnh trái tim nồng đang bước ra

Ước gì anh biến thành sợi gió
Vờn lên đôi má ửng hồng kia
Xem thử ai lì hơn cho biết
(Tán dóc nãy giờ. Em đừng nghe)

Chào Boston

Tặng bằng hữu ở Boston.

Thành phố mặc vào chiếc áo thu mới may
Những chiếc lá bỗng vàng lên nổi đời
Tay vịn vào nhánh nắng mới
Ta hái tặng mình một chiếc thu phong

Xin chào em
Thành phố mọc giữa đường
Chào bạn ta già hơn bình rượu cũ
(Rượu càng cũ độ nồng càng quý
Bị chú : Riêng em thì trẻ mãi không già)

Xin chào New England
thành phố mùa thu
Cổng phi trường
bước chân ta dài hơn năm tháng
Em Mỹ trắng nhong nha nhong nhánh
Định đá lông nheo lại ngại thấp hơn cái đầu
Cột giùm ta đuôi tóc huyền vén cao
gió nổi cơn lùa vào cổ áo
Ta không tin em một đời ẩn số
Để ta luôn là những phương trình

Xin chào em. Thành phố khó quên
Đêm vá rượu vào thơ Hoàng Lộc
Mà thấu suốt từng đường kim đầu thắt
Em xỏ tròn ta say khướt suốt đêm tìm
Tình hồi tình !
'Mồ tổ cha em'
Yêu thiệt khổ lại thích đâm đầu vào khổ
(Ta vẫn nghĩ ta không trí trá
Cái khổ này gây bởi từ em)

Ta nhúng em vào trong tròng con mắt
Tràn chảy ra ngoài đầy nhớ nhung
Trái tim lẩn cấn không chặn đắp
Gặp gió thu về đứng lạnh run
Gòn gợn thu ba sà xuống thấp
Lăn theo sườn dốc Loon Mountain
Mặt hồ mịn sóng như cơn mộng
Cây sậy lòng ta nhuốm Boston

Em bờ vú thanh tân
Ngọt ngào ta làm gió
Đêm Golden Banana vô ý mở tung lòng
Hạnh phúc bất ngờ
Hườn như màu lá thu phong
Rất ngây ngô,
lon bia cũng tự nhiên ngon quá đỗi
Lòng chột tiếc đây là mùa thu cuối
Mai ta đi rồi
vĩnh biệt thế kỷ 20
Khi con chim trời xé nát vòng mây
Thành phố đầy sương nhân chìm phía dưới
Vĩnh biệt em ngôi đền trong trí nhớ
Gió hú giữa trời cao đôi lúc cũng phải ngừng

Mai ta về lòng ta rung rung
Chiếc lá thu khô mang theo làm chứng
Trong trí nhớ còn dăm ba người bạn
Cùng đám mây trời lãng đãng phiêu du

Chào Seattle

Chiếc phi cơ trốn nắng đuổi phía sau
vạch đám mây hồng sà xuống thấp
thành phố Seattle bước ra từ cổ tích
mát rượi như vừa mới tắm xong

Thành phố của em
nắng trông môi vào nách lá
nắng sơn xanh trên từng vuông cỏ
nắng cầm tay anh khi bước xuống phi trường
nghe đồn nơi này mưa suốt tháng quanh năm
khi anh đến nắng dịu dàng đứng đợi
nắng nói với anh những lời không nói
anh bằng khuâng hứng từng giọt nắng hồng
Nắng cùng anh thêm thiệp cạnh rừng thông
Hương nhựa thơm như lần yêu thứ nhất
trong giấc ngủ anh lắng tai tiếng guốc
một trăm năm khơi động chỉ một lần

Mai anh về trồng đại cây diêu bông
Để mỗi ngày hái tặng em chiếc lá
Biết đâu được còn bao điều kỳ lạ
Xanh diêu kỳ ẩn chứa ở bên trong

Đệ Tử Và Sư Phụ

Xưa lúc nhận em làm đệ tử
Vòng tay thừa gửi cùng đất trời
Đệ tử một lòng theo sư phụ
Đứa nào nói láo thì nghỉ chơi

Sư phụ ngày đêm luyện bí kiếp
Chép thành một tập gọi là thơ
Mỗi ngày vẫn gửi cho đệ tử
Những khúc tương tư mới ra lò

Đệ tử có hai con mắt cận
Có nụ cười tròn như viên bi
Thân hình mảnh dẽ hơn tơ nhện
Có tánh ngang ngang cộng chút li

Sư phụ một thời làm yêu đạo
Ý lại ta đây có ngón nghề
Vui thì hoá phép cho hoa nở
Buồn thì nhà khói biến vào mơ

Một hôm sư phụ xin đệ tử
Làm phước cho thầy một nụ hôn
Đệ tử ứng hồng đôi má lúm
Nhắm mắt chia môi thí cô hồn

Nụ hôn từ đó thành kỷ niệm
Tròn ảm trên trời gọi là trăng
Mang theo giấc ngủ gọi là nhớ
Tan trong máu nhớ gọi là nàng
Nhưng chẳng kịp tan vào trong máu
Chẳng kịp tròn như ánh mặt trăng
Chẳng kịp mang theo vào giấc ngủ
Đệ tử ăn gian bỏ chạy làng

Những gì phải mất làm sao giữ
Khi mà đệ tử muốn bay xa
Đan chi chiếc lông son ? Sư phụ ?
Khi thầy trò hai đũa hai nơi

Có bao giờ...
đệ tử yêu thật đâu
Sao lại gọi em là tình phụ
Đệ tử bay xa là điều phải lẽ
Ai bảo thầy đây tiếc nuôi cái lông
Đệ tử ơi
có bao giờ ...
ngoảnh lại nhìn dòng sông ?
Nơi con đò một lần đưa tiễn khách
Có sư phụ buồn thiu cô độc
Thả mây trôi từng ngậm giữa đất trời

Đệ tử đi rồi
Buồn thê thảm
gió ơi !
Tàn thuốc cũng gục đầu câm lặng
Ngày lại tháng
..... mỗi mòn
Ngày lại tháng
Nhuộm thời gian sợi tóc bạc trắng dần
Khi bóng chiều nghiêng....
Mới biết hoàng hôn
Ngày mất hút
chìm sâu trong tuyết vọng
Ai bảo thất chi dây thòng lọng
Để giờ đây sư phụ kêu trời
Sợi dây tình
Đem treo cổ ráng chịu mà thôi
Giờ muốn tháo làm sao mà tháo?
Mắt cận nhìn gần còn không thấy

Làm sao thấy được sợi oan khiên?

Cám ơn đệ tử theo sư phụ
Đã dạy cho thầy môn khổ đau
Hôm nay sinh nhật không thắp nến
Nhưng thắp trong hồn hai mắt sao

Nhánh Tóc

Đêm hôm qua
Lúc nhỏ tựa vai anh
Nhánh tóc nhỏ vương vào hồn lặng lẽ
Anh bảo gió...
Nhớ nhón chân khe khẽ
Kéo đánh động hương đêm đang rón rén về

Anh hái trộm cầm tay sợi tóc nhỏ gãy
Đưa lên môi thâm thì lời rất nhẹ.
(Anh đỏ nhỏ, lời gì anh đã nói ?
Đừng hỏi lại anh : "Anh đã nói lời gì ?")

Đêm bên ngoài từng chiếc lá
rơi.. rơi... rơi.....
là âm vọng mùa thu đang thủ thi...
Nhỏ có nghe đêm chao lòng rất vội ?
Gió lao xao
Se sẽ hơi thở mềm
Vắt ngang hồn anh... sợi tóc nhỏ
... băng khuâng...
Gió pha lạnh làm ấm thêm thương nhớ
Và lạ lắm anh nghe hơi nhỏ thở
Như nhỏ đã nghe...
Anh vừa thâm nói lời gì
Mai nhỏ về trở lại Cali
Anh sẽ buồn làm thơ nhớ nhỏ
Đêm một mình
Lắng nghe tiếng gió...
khẽ thở dài...
Cho nhánh tóc ai lay

Tấm Em

Những tia nước
Tỏa từ cái búp sen

Vuốt ve thân hình em
Tinh khiết
Ngày im lặng
nghe chiếc kim gõ nhịp
Từ chiếc đồng hồ trên vách
gõ theo trái tim

lăn trên da em
mảnh xà bông mềm
tiếng bọt vỡ
như lời thâm thì của biển

bông nở đơm trên làn da lãng mạn
Cõi hồn anh phấp phới tươi nhụy hoa

Lau mái tóc em
Khăn ẩm bàn tay
Lau dần xuống
Tay đan tình ngà ngọc
Tay anh nâng, tay anh vuốt
lời thơ không trải hết
Tay anh mài, tay anh vỗ
Ngón chặt ngón lơ

Em có nghe
Anh đang nói lời không lời ?
Chút phiêu diêu vội vàng trao em giữ
Anh đưa môi lên ngực em hoa nở
Tất cả muộn phiền anh vớt lại ngoài sân

Những đường cong
bí mật nhất trần gian
Anh lăn khắp hết nửa đời còn sót lại
Nơi ấm áp anh gọi tên thánh nữ
Con tim anh
Em xé đến lịm người

Như tiếng mèo gào thét giữa đêm khuya
Anh úp mặt vào nơi thanh khiết nhất
Anh rên rỉ gọi tên em ngây ngất
Tùng sợi tế bào bật khóc giữa thình không

Ai ngân tiếng đàn
Réo rắt
Ni non ?
Trên làn da em dấu răng anh ghì xiết

Dẫu một ngàn năm, ướn nụ hôn xé thịt
Vẫn mãi cùng em yêu ấm áp cõi đời này

Buôn Đông

Mùa đông ở đây nắng không mọc
Chỉ có gió luồn trên nhánh cây
Nhớ khi lạnh đầy ran lồng ngực
Không nắng, hái gì sương ẩm đây?

Mùa đông hơi thở như mây khói
Động giữa trời sương một bóng hình
Trái tâm lòng anh ra mời gọi
Nhớ nắng hôm nào phơi tóc em

Mùa đông anh gọi thầm tên khi
Em có bồi hồi lên thịt da ?
Ai quàng tay nhẹ vào eo gió ?
Đứng ở bên này ngóng mắt qua

Sáng lái xe đi trời lạnh buốt
Chờn vờn dáng nhỏ giữa thực hư
Tuồng một với tay là chụp được
Đâu em thăm thăm cõi sa mù

Thành Phố Nơi Em Ở

Tôi đã đến thành phố nơi em ở
Phơi bên đời tươi rói một vết thương
Đau rất rát như chưa từng như thế
Làm kẻ mộng du lạc lối lấm đường

Thành phố nơi em mùa này cúc dại
nở vàng buồn trên lối tôi đi qua
Xa lộ rộng trải dài sầu viễn xứ
Chật trong hồn nhói nhói vết đau xưa

Tôi đã đến thành phố nơi em ở
Chiếc cầu già gác căng lên bờ sông
Đã mệt mỏi đôi ba lần thám thía
Con ngựa khóc vang nhớ thuở oai hùng

Thành phố đó, nơi em vừa bỏ lại

vết chém còn nguyên giọt máu chảy ròng
Lật chiếc áo run tay chùi quá khứ
Đụng nỗi buồn níu lại hai bàn chân

Thành phố em lối làm trang cổ tích
Tôi ngu ngơ đi tìm chiếc đũa thần
Chỉ thấy dãy núi xanh xa mờ mịt
Thêm nỗi nhà tôi nửa kiếp lẩn thân

Thành phố đó một lần tôi ghé lại
Cốc chân tình em rót rượu vô ngôn
Tôi lãng tử mềm lòng riêng uống cạn
Để thiên thu say khướt một nỗi buồn

Thành phố đó năm canh sầu thao thức
Đốt hồn tôi qua từng điều thuốc gầy
Vòi nước rỉ gỗ canh khuya từng giọt
Lóc cóc rên đau thắt ruột tâm tư

Buồn cũng thế mà không buồn cũng thế
Con tim tôi vẫn đập dẫu ngập ngừng
Với cuộc sống khác gì đi ở đợ
Ăn thua gì thêm một nhát dao đâm

Tôi rời bỏ thành phố nơi em ở
Mang hành trang con mắt đợi mỗi mòn
Khi bay qua cánh đồng mây cổ độ
Vẫy tay chào tôi tro bụi. Hãy quean

Nợ Một Điều Không Nói

Mơ giấc kỳ ảo về một thành phố
Em có thanh âm ngọt lịm ái tình
Mây xuống núi tạc hình em xõa tóc
Ta lạc bên trời ngời nhớ cổ hương

Em, hoa cúc nở trên đầu ngọn gió
Ta, tên giang hồ lang bạt đầu non
Nắng tựa lưng chiều thả vàng êm ả
Thương em hiền lành như thuở Việt Nam

Có cánh chim trời từ đâu bay lạc
Đậu trong hồn ta hát tiếng nhẹ nhàng
Chia bờ tóc em hai phần trái đất
Nửa ở bên này nửa ở Nha Trang

Nửa ở bên này dòng sông em chảy
Len êm đềm qua ngõ ngách đời ta
Có chuỗi nắng ta xâu từ ký ức
Đeo nụ hôn lên gò má trắng ngà

Có giọt biển xưa chạy vòng khoé mắt
Nhu bóng hoàng hôn quanh quần nổi sần
Từ Fremont ta nhớ về tháp Bạc
Nói nụ buồn vào mắc xích hư vô

Chiều thung lũng vàng hôn ai vật vã?
Rót thời gian xuống dòng nước xanh trong
Con đường cũ hỏi khi nào trở lại
Để bao giờ biển mặn được vàng trắng?

Chiều xa xứ chút gì buồn lạnh lạnh
Vạt áo phong sương chắn gió tha phương
Sợ cánh buồm lạc vào dòng sóng biếc
Neo bóng hình em thả bến thiên đường

Mơ giấc kỳ ảo về một thành phố
Cổng nhà ta xưa dĩ vãng chứa đầy
Có tiếng guốc em rơi từ một buổi
Cùng lời thề ước nguyện ở đâu đây

Cuộc sống vốn có nhiều điều khác biệt
Cuộc đời ta và em chẳng giống nhau
Ta có một tuổi thơ đầy khánh kiệt
Tuổi thơ em dòng sữa ngọt ca dao

Ta trải qua thời chiến tranh đói khổ
Thành trái cây lột vỏ vớt ngoài đường
Em là giọt sương bón ta nhú rễ
Nứt nhánh xuân thì lạc dấu đầu non

Rừng hành quân xưa mùa này sim nở
Nghe bên tai tiếng bìm bịp kêu chiều
Nỗi thắm đó giải thích sao em hiểu
Dĩ vãng của ta buồn như tương lai

Mưa xuống núi trôi Nha Trang ra biển
Xưa bây em môn đánh lưới ái tình
Tay ló ngớ bửa ra ngoài vô vọng
Mỗi mắt trông vời đã mấy mươi năm

Cúc đang nở San Jose vàng mấy nụ
Em đi qua thắm lại một quãng đường
Theo ngọn gió trườn về nơi cư ngụ
Bắt gặp mình còn đang rất cô đơn

Ta mắc nợ em một điều chưa nói
Cuộc sống khiến ta phá sản ngôn từ
Đêm chắc lưỡi tiếng thạch sùng quá khứ
Nếu có luân hồi xin hẹn kiếp sau

Nắng

Một góc sân dè lên vạt nắng
Vạt nắng dè lên chiếc ghế tròn
Chiếc ghế xoay chân dè chiếc bóng
Chiếc bóng ngã dè lên góc sân

Bỗng nhiên tất cả buồn vô cớ
Dè chất chồng lên sự nhớ người
Buồn tưởng đã chôn vào xương tủy
Kéo về ướt đẫm cả tâm tư

Ta như vạt nắng không chạy thoát
chiếc bóng em chồm qua bả vai
Một chân ta dính trên mặt đất
Lê lét bước về hướng tương lai

Giống như chiếc ghế hồn tĩnh vật
Ghế đít em ngồi từ trăm năm
Trời đất nhẵn tâm thành xương thịt
Đến độ đau lòng như nhân gian

Nắng nứt buồn ta ra từng mảnh
Có mảnh tình em sót nụ cười
Sợ giọt sầu ta chưa đủ mặn
Nắng chia thiên cổ sầu nhân đời

Nắng chảy tràn lan lên tĩnh vật
Chảy cả trong vùng trí nhớ quên
Buồn thiu buồn thiu buồn thúi ruột
Ta chẳng mảnh nào chảy trong em

Lúc Đưa Em Về

Lúc anh đưa em về
những hạt sương xúm xít gót chân
Hạt sương nào vừa rơi vào trong mắt?
Có phải vì em?
Hạt sương khuya biết khóc
mai em về bên ấy không em?

Thấm chút gì buồn
Lạnh lạnh
Nửa đêm

Cơn bão vô danh
Rớt vào anh lời im lặng

Bờ vai em mềm vẫn chưa đủ ấm
Mai em về
trông lại một vòng tay

Mai em về
bị rịn hạt sương khuya
Anh bỗng quạnh hiu như đã từng như thế

Gió gói gót chân
cất vào tà áo lụa
Mùa hạ huyền
còn đọng dưới ánh trăng
Một chút gì lỏng lách rất quê hương
buồn se se xỏ luôn như sợi chỉ
Mặt trăng non mọc gầy trên gò má
Ngay chỗ để dành
Từ duyên nợ
cho riêng anh?
Một miếng say sao đủ phù vân
nên lon bìa uống hoài không cạn
Lúc đưa em về
Bắt chiếc cầu dĩ vãng
Thấp ngu ngơ điều thuốc soi đường

Những hạt sương khuya thấm ướt gót chân
Có hạt sương nào vừa rơi vào trong mắt?

Nhớ Em

nhớ em mỗi ngày cứ mỗi dài thêm
Như sợi tóc dài mỗi ngày mỗi bạc

Sợi tóc dài mang đầu ra tiệt cắt
Sợi nhớ dài anh phải làm sao đây?

Xưa chiến trường giặc tứ phía bủa vây
Anh đâu ngán khi mở con đường máu
Nhưng bây giờ nhớ em như bị trói
Xuôi hai tay chịu thúc thủ đầu hàng

Trời nhuộm thu buổi sáng màu khói sương
Chiếc lá rụng vu vơ trên bờ cỏ
Anh chờ nhớ chật đây xe đến sở
Gửi băng khuâng rải khắp bốn phương trời

Anh nhớ em theo mây chiều chơi vơi
Chiều vô biên, lạc vòng...mây....bay mãi
Nắng thật ác nhuộm mây màu con gái
Thả tóc xưa che u ám lòng đường

Anh nhớ em như cỏ úa nhớ sương
Như con cá cạn bờ khô nhớ nước
Như trái khế chắm vào tô muối ớt
Anh nhớ em cay đến độ hít hà

Bến Hẹn

Mỗi một kiếp mỗi số phần đã định
Tôi dẫu gan không cãi được số trời
Em một hôm giương cung thành định mệnh
Mũi tên thần xuyên trúng trái tim tôi

Kiếp trước đã nợ em nhiều vô kể
Kiếp này vay thêm oan nghiệt chất chồng
Nợ hai kiếp biết làm sao mà trả?
Hẹn em thêm một kiếp nữa. Được không?

Một kiếp nữa đợi em nơi bến đợi
Bờ vai tôi làm gối em tựa đầu
Tôi sẽ trải nhiều sao ven lối cỏ
Để em tìm khỏi lạc mất trong nhau

Em đến nhé để cùng tôi đốt lửa
Thắp đêm rằm vàng trăng sáng soi chung
Mảnh vườn riêng như lời tôi đã hứa
Xin niêm phong riêng cánh cửa để dành

mỗi buổi sáng khi bình minh lên ngọt
Con chim quyên đến đứng hót đầu hè
Nở rất nhẹ trên làn môi ẩm ướt
Nụ hôn mềm còn sót lại đêm qua

Tôi sẽ kể em nghe điều cổ tích
từ một mảnh vườn có thể vô danh
hoa vẫn nở giữa sương mù cô tịch
để tôi em hai đứa được sinh tồn

Mỗi buổi chiều khi mây sà xuống thấp
nhuộm hoàng hôn. Hoa nắng rụng quanh đời
Tóc thiếu phụ em thơm hương bồ kết
Tôi si tình như tựa mới hai mươi

Em đã biết tôi có lần thơ trẻ
Dâu biển nhiều thành rã nát thanh xuân
Nhưng điều đó có gì là đáng nói
Điều đáng nói là tôi đã yêu em
11/00

Khi Bị Bệnh

Bàn tay ai đó như có điện
Khi chạm vào ta. Ta rợn người
Không hiểu vì em, ta nhuốm bệnh?
Hay trời trở gió bị flu?

Chỉ biết suốt ngày ta ngầy ngật
Bỏ hòn ba chén còn một phân
Trùm chăn ta uống nghe đắng nghét
Đắng từ cuống họng xuống trái tim

Giả sử ta em không gặp lại
Bàn tay đừng níu thườ phần lia
Thì chắc gì ta đau tê thắm
Bệnh tình đâu đến nỗi trầm kha

Cũng bởi tình xưa em là điện
Nên ta bị chích một ngàn volt
Trái tim li lợm giờ cháy nám
Thoi thóp chờ em nhỏ thuốc tiên

Có phải mùa xuân đang chuyển tiết?
Ngày mai nắng sẽ rực lên vàng?

Có phải tình yêu là cú bắt ?
Người từ biển Bắc kẻ trời Nam

Khi bệnh lòng mềm hơn cọng bún
Mình ta lạc bước vào cơn mê
Tìm lục từng ngăn trong vô tận
Lọn tóc dài vờn thuở trôi nhau

Khi Dạt Bước Vào Nhau

Mai cổ tích từng làn hơi em thổi
anh. Mỗi một ngày
một lúc
một đêm

Bài toán hỏi:
-Điểm gặp nhau của hai đường thẳng song song?
giải đáp :
- Điểm gặp nhau ở vô cực.
Anh lang bạt đã đời rồi cũng gặp
tình yêu em ngay tại điểm khởi đầu

Khi anh và em rót mật vào nhau
Trái tim úa cũng trở thành xanh ngắt
Mỗi buổi tối thả sương luà qua tóc
Một trăm năm
anh đếm thử. Bao ngày?
Trái tim ròm một nửa của anh thôi
Còn một nửa giao quyền em trăm quyết
Như con bạc đang say đòn, khát nước
Anh đặt vào em hết cả thanh xuân

Em có sẵn sàng giở chén đời anh?
Có dám ăn thua đến khi cháy tui
Đời dâu biển, tui anh đầy quá khứ
Không còn chỗ thừa để cất tương lai

Cuộc sống đôi lần như nước đọng đáy ly
Anh đôi lúc buồn như con gà cú rù
Anh và em có nhiều điều không thể
Em dám vì anh có thể nhiều điều?

Khi anh và em dạt bước vào nhau
Hai đường thẳng vấp mô số mệnh
Cởi chiếc áo bẻ cành khô dĩ vãng

Trông lên vùng đất nứt
đợi mưa em
mỗi một ngày
sợi nhớ mọc dài thêm
mỗi một ngày
ngóng dài theo sợi nhớ

Em ngọt lịm như cỏ non đang thử
Anh con bò nhai lại mỗi canh trâu

Khi hai người trôi tấp vào nhau
Anh nghiêng lòng rót thơ em giải khát
2/01

Sáng Cuối Tuần Mưa

Cuối tuần nằm nướng không buồn dậy
Lắng nghe mưa rớt từ bên ngoài
Lòng chọt mềm như khoai luộc chín
Ba điều bốn chuyện nhớ khơi khơi
Nhớ nụ cười em như giọt nước
Đọng trong tiềm ức còn trong veo

Mưa quăng lên mái nghe sần sạt
Chủ nhật trôi theo chiếc nệm giường
Mưa như xỏ lỗ qua khe cửa
Luồn lạnh từ đầu xuống sống lưng
Lắc thử bánh chè xương nhào nhệt
Tủi lòng chiếc gối kẹp vào chân

Đồng hồ tích tắc đều trên vách
Theo nhịp tử sinh gõ phủ đầu
Đâu thoát khỏi già theo kim nhích
Sao chẳng phó đời cho biển dâu
Tiếc nuôi gì đây hồn mãi nhật
thời gian em rớt lại phía sau

Sáng nay chủ nhật chân kẹp gối
Trong mưa rúc rích tiếng em cười
Hồn đục sâu như mây đục khói
Em về mở cửa tuổi hai mươi
Em về. Ngửi lại mùi hoa lý
Nhưng trẻ mất rồi. Tôi, bóng câu.

Lụt

Mưa nghìn sợi thủy tinh lóng lánh
Treo ngang trời buồn tênh lung linh
Nắng về đâu khi trời nhuốm bệnh?
-đề. Vì em nổi nhớ vo tròn

Mưa quệt màu hoàng hôn tím sẫm
Mây quan san xếp lớp giữa lòng
Mất vì đâu mỗi lần nhướng thẳng?
- đau. Phương trời thăm thăm mù tăm

Mưa tí tê trút lòng với đất
Mưa trôi từ dấu chân em qua
Lụt ở đâu sao nghe tiếng nước ?
- vổ. Trong hồn từ lúc em xa

Một Chuyện Thất Tình Thời Chinh Chiến

Sao em nữ lệ làng xa chạy cao bay?
Khi anh chưa kịp nói lời dối trá
Em có biết không?
Anh thấy lòng như thể
Vừa bị ai lụi một nhát ngang hông

Ngày em tươi cười cất bước sang sông
Chiếc xe chờ anh trên đường ra mặt trận
Ngang giáo đường thấy em đội vòng vương miện
Anh ước gì đó là vòng hoa tang

Chồng của em đẹp trai gì cho cam
Đứng cạnh em càng tăng thêm phần xấu xí
Em lấy hấn thật là vô lý
Nhưng có lý nào em lại lấy anh
giữ khi chiến trường giặc mở cuộc tiến công
Sinh mạng anh như mảnh treo sợi chỉ?
Em đâu dại để sớm thành góa phụ
Anh hiểu ra.
(Nếu không chịu hiểu cũng huề)

Anh thất tình. Đòi lính thêm nhiều kê
chiều nghe con chim rừng hót lời lẻ bạn
Trong chinh chiến có trăm ngàn viên đạn
Mong có viên nào bay lạc trúng anh chơi
Mạng anh to, số lớn nên sống khơi khơi

Trong khi bạn bè anh mỗi ngày mỗi rụng
Ôi, những người bạn đã chia anh sự sống
Để anh thắm thê nào thêm sự cô đơn
Vốn đã buồn. Anh lại càng buồn thêm
Còn em?
Có bao giờ chạnh nhớ anh không nhỏ?
Ví dụ như khi em ghi nhật ký
Có con bướm bay về đậu trên nét chữ lặng thinh

Chiến tranh tàn. Anh bị bắt làm tù binh
Chiếc xe bít bùng chở anh vào trại
Ngang chón cũ thấy em dưới phố
qua lỗ thông hơi.
Không thể vẫy tay chào
Chồng của em kể ra cũng mát tay
Hắn nuôi em đẹp nảo nùng hơn trước

Trước khi chiếc xe chở tù mấp mé bờ địa ngục
Anh quay cổ ngoái nhìn nuốt hai giọt thiên thu
5/01

Bỗng Một Hôm

Bỗng một hôm em trở thành thuốc phiện
Anh khi không mắc phải chứng bệnh ghiền
Mỗi một ngày khi đến giờ tới cũ
Anh nhìn trời ngó đất.... rồi lên cơn

Nhưng trời đất có gì đâu mà ngó?
cũng chiều mây phiêu lãng như mọi ngày
cũng không khí từng hơi anh hít thở
Vậy sao hôn lại khác hơn hôm qua?

Anh tự hỏi không tìm ra giải đáp
Ăn trứng chi mắc chứng bệnh thiết kỳ
Vận chân khí hết tám thành công lực
Tim nát nhừ nhưng em vẫn bắt di

Thôi đã lỡ giao hôn cho kẻ lạ
Đành xuống câu nịnh bợ rất chân thành
Để mai một khi trở trời buốt giá
Còn nụ cười ai đó sười ám anh

Điều Trăn Trở

*Cảm xúc từ biến cố 11.9 tại N.Y
Tặng Lương Văn Hiến*

Khi đất nước rơi vào tay kẻ ác
Tuổi trẻ ta leo lên đoạn đầu đài
Và thời gian như lưỡi dao phập xuống
Chặt đứt đường ta đi về tương lai

Kể từ đó ta chai lì hết biết
Ta không còn khóc bầy giống như em
Với cuộc sống xem như mình mất tích
Rất坦然 như nước bám mạn thuyền

*

Sáng hôm nay ai khơi dòng lệ dẫu?
Chuyện xứ người sao giống quá Mậu Thân
Sao giống quá đường kinh hoàng Quảng Trị
Bao con người còn sống mất thân nhân ?

Ta lại nhớ lại nghĩ về điều ác
Có phải chăng chuyện ách nước tai trời
Ghim thù hận ? Trái theo lời Phật dạy
Không hận thù ? Phải giải thích sao đây?

Mạch nước mắt lại chảy đầy trí nhớ
Con tim ta lội bộ ngược đỉnh đầu
Và bắt gặp còn mình ta. Có lẽ
Khi thành linh quay ngó lại phía sau

Tháng Chín

*Cảm xúc trước hình ảnh kinh hoàng
của cuộc khủng bố ngày 11.9 tại N.Y*

Bên kia cuối hạ em
bây giờ là tháng chín
Mùa thu chưa kịp đến
Sao gió đã se lòng?

Chiếc lá rụng trên sân
Cuống còn xanh màu mạ
Sáng theo em vào sở
Trưa chưa kịp ủa vàng

Chiếc lá hãy còn xanh
Em nghìn trùng cảm lặng
Giữa reo mừng vang vọng

Của lũ mất tính người

Buồn bén như miếng chai
Cắt ta từng khúc ruột

Heo may lừa chân tóc
Tháng chín về thương đau
Biết lấy gì nhận nhau?
Lá buồn trên lối gió

Thành phố đầy tro bụi
Thịt da nào của em?
Trò gian lận tử sinh
Sao chọn người vô tội

Lá vàng thu chết đuối
Giữa nắng hè chưa tan

Sinh Nhật

Chiếc kim giây nhích từng bước một
Chẳng gì buồn. Cũng chẳng gì vui
tuổi thông thả bước vào năm mới
không soi gương cũng biết già rồi

Năm ngọn nến cao một ngọn nến thấp
Chiếc bánh sinh nhật tròn bé bằng bàn tay
Không đủ chỗ chờ tuổi già chồng chất
Ta thổi một hơi dài, những đóm nến lắt lay

Mở từng cánh cửa trong ngăn trí nhớ
Cánh cửa tương lai ổ khoá mất chìa
Ta mở cửa vào căn nhà quá khứ
Thấy ta ngoài chờ hai con mắt đỏ hoe

lách dĩ vãng lần theo đường rải sỏi
nơi dậy thì em nhón gót chân son
Thuở trai tráng ta bỗng em nhẹ hều
Giờ trở trời một tí cũng đau lưng

Những ngọn tóc nơi chứa phận nhạy cảm
Bụi thời gian từng lớp phủ trắng dày
phần em thích ngày xưa giờ thâm
như trái táo tàu bán ngoài chợ nhãn nheo.

Chút gió lạnh chơi khăm luôn hốc mũi
gheo mấy sợi lông cũng đủ ách xì
nguyên cố đó vì tuổi già sức yếu
Chứ chẳng em nào thèm nhắc đến mình chi?

Năm một tuổi hết vui buồn vô cố
Đã qua rồi thời gheo nguyệt trên hoa
Cái thuở ta còn hiền hơn quỷ sứ
Đã trôi theo năm tháng ơ hờ

Chiếc kim giây nhích từng bước một
Chờ gió qua là rụng xuống lẽ đời
Đã đến lúc ngồi một mình đếm tuổi
Tuổi quá nhiều đếm mỗi mười ngón tay
20.10.01

Tiếng Đế

Gió xô chiều ngã xuống hướng Tây, vài chiếc lá khô đang áp vòm cỏ dại. Sợ cỏ lạnh nên lá vàng trước tuổi. Mùa thu đang khoác chiếc áo màu chàm, phủ trùm lên giọt nắng ấm chưa tan. Chiều đang bước dần vào bóng tối. Con đế run thều thào yếu đuối. Lâu lắm rồi mới nghe lại tiếng đế than. Đây là xứ Mỹ chứ không phải Việt Nam. Sao lại có tiếng đế buồn thảm thiết ?

Tiếng đế diu hồn tôi về thuở trước. Thuở nằm rừng với thằng bạn lính tuổi còn thơ sinh. Trung đội hai thằng bố trí hình mũi tên. Bờ ruộng, sinh lầy ngập lên tới bụng. Phía sau lưng sương đêm lẫm lũi rụng, trước mặt là tiếng đế như sấm chiều nay. Trong đầu mỗi thằng dẹt sẵn vài câu thơ. Để dành lại nếu ngày mai còn sống, sẽ sót chia cho nhau từng ly thơ để uống. Để gọi là mừng sau một đêm qua trường.

Tuổi trẻ của bọn tôi giữa thời buổi chiến tranh, tàn thuốc hút chung nặng đầy tình nghĩa. Ngụm rượu đế sau lần tiếp tế, nồng say hơn rượu x.o nhiều. Thời khổ nạn dám chết cho nhau, những thằng bạn khác gì Lương Sơn Bạc?

Chiều nay xứ người nghe con đế khóc. Thấy đất cựa mình theo nhịp bước quân đi. Chinh chiến lụi tàn trên đất nước từ lâu. Con đế khóc? Hà có gì cháy lại? Hay là lửa giấu trong lòng âm ỉ? Chỉ đợi hơi xăng là bốc khói ra ngoài?

Thằng bạn tôi ở lại chiến trường xưa, thân xác giờ này cũng đã tan theo tro bụi. Lâu lắm rồi tôi giả đờ quên không còn nhớ. Có phải bạn trách tôi nên theo tiếng đế đến nơi này? Nơi tôi sống hiện giờ toàn xa lộ freeway. Hỏi bạn? Tôi tìm đâu ra vùng sinh lầy ngập nước? Để hai đứa ngậm mình hút chung điếu thuốc, để bạn dạy cho tôi hai tiếng đồng bào. Để bạn giải thích cho tôi hiểu rõ tại sao, tuổi trẻ bỏ quên mà không hề hối hận.

Thu khoác trên vai chiếc áo lạnh. Tôi mở cửa vào nhà có máy sưởi vắn lên. Nhìn xuyên qua khung cửa kính, ngoài hiên. Con đế đang núp nơi nào dưới đám cỏ? Chú đế bé con ơi, thôi đừng khóc nữa. Tôi đã uơn hên từ lúc bỏ nước ra đi

Đi Chợ Tết

Chủ nhật theo em đi chợ tết
Cuối năm. Trời lạnh nổi da gà
Lòng vòng trong chợ nhìn thiên hạ
Hồn chợ ngang xương nổi nhớ nhà

Bó cải trên quày màu cổ tích
Bày bán ê hề giữa chợ xuân
Nhớ mẹ quê xưa chiều tháng chạp
Gánh cải vai oằn ngọn gió đông
Ổng quần mẹ xắn ngang đầu gối
Bùn đất ngậm sâu mấy ngón chân

Chủ nhật theo em đi chợ tết
Anh núp mình trong jacket dày
Nhớ buổi nhà nghèo đi chân đất
Cha trở trần theo tiếng thờ dài
Tết đến gió luồn đường chỉ rách
Mảnh vá trên mình nhẹ như mê

Chủ nhật theo em đi chợ tết
miếng ăn đất khách bán dư thừa
thiếu miếng ân tình còn ướm lệ
Mua về ướp lại giấc mơ xưa
Thuở giấc mơ chưa sà xuống thấp
Trời cao chỉ một vói ngang đầu
(cái thuở làm sao em hiểu được)
Anh buồn còn hơn nồi cơm thiêu

Chủ nhật theo em đi chợ tết
Chai rượu chờ anh trên kệ năm
Chạnh nỗi mồ côi từ lâu lác
Vô có buồn hơn đưa chét bầm

Sáng Mừng Một Ở Quán cà phê

Mòng một tết, bạn gặp ta ở quán
Bạn chúc ta năm mới phát tài
Ta chào lại bằng câu thông lệ

Xin cảm ơn và bạn cũng... you too

Ta kéo ghế gọi cà phê sữa
Quán thưa người mặc sức lú lo
ta hỏi :
-hôm nay sao không đi làm cha nội
- tết nhất lặn ở nhà một bữa... don't care

Tết nhất. Hồn mấy thằng xa xứ
Trôi lang thang vất vưởng về quê nhà
Bạc đã đủ thân già mệt mỏi
lá úa vàng chưa rụng về cội xa

Bạn hỏi có cách gì không chảy máu
khi bị ai chặt mình rơi đầu
Nam Quan - Việt Nam như thân với thể
bị cắt đứt lia làm sao không đau

Sáng mông một lạnh run gần chết
tuổi già sức yếu lạnh teo gân
Bạn hỏi làm ta rợn tóc
nhớ nhà... bạn hỏi.... thêm nhức xương

Ta hỏi ngược lại câu bạn hỏi
Bạn cũng như ta ngọng câu trả lời
Ai bảo ngày xưa không giữ nước
Bây giờ trách. Biết trách ai đây?

Đất nhức mình. Bạn. Ta. Nhức mẫy
Nước Việt Nam từ Nam Quan đến Cà Mau
Điều dễ hiểu người cố tình không hiểu
Bạn và ta từ thua tới thua.

Sáng mông một gặp nhau ở quán
Cà kê dê ngỗng xong rồi về
Dễ giặc, ráng giữ mình tới sáng
Đời còn dài. Đường chồng thêm nhiều khê
Mồng Một Nhâm Ngọ 2002

Đêm New Orleans Vào Quán Uống Rượu

Nửa đêm chọt nôi con ngắt ngưỡng
Rủ Trần Hoài Thư xuống phố chơi
Hú thêm Hữu Việt và Nhật Nguyễn
Bốn kẻ trôi sông giạt phố người

Quán khách chòm hum đêm một góc
Rót tình cho tràn đầy con say
Ly bia trúng gió bầm con mắt
Điều thuốc nhoai tàn qua ngón tay

Cô gái khoả thân cong người múa
Nhếch mép cười sau lớp hóa trang
Cũng giống ta thôi đeo mặt nạ
Góp đời năm ba phút vui chung

Trần Hoài Thư tấp từ xa tới
Mang bình chiến trận rót vào ly
Uống thể như quên niềm phé phủ
Xanh vùi từ lúc bỏ ra đi

Hữu Việt đạn xuyên ngang cuồng hống
nhân đạo còn chừa lối tử sinh
Bàn tay trái cụt ngoe ba ngón
Nghiêng thánng năm xưa trút nỗi niềm

Nhật Nguyễn cụng ly cùng ký ức
Giọt rượu thừa lên đuôi mắt cong
Đất trú đêm dài đen màu tóc
Đen như đang nửa kiếp thay dòng

Bạn ta còn được bao nhiêu trụ
Giữa cuộc tranh thân khốn kiếp này ?
Đâu dễ mấy khi mà hạnh ngộ
Dại gì không tỉnh để cùng say

Uống đi ai cũng đều tan tác
Phơi giữa đất trời đang giao hoan
Cứ kể như là thân cỏ rạc
Lê sao cho hết nửa đời còn

Điều Ác Đức

Tặng Phạm Ngọc

Buồn tình ta đứng đái vô gốc cây
Ồ kiến bị lựt trời lên chạy trốn chết
Ta vẫn biết ta đang làm điều ác
Bởi vì ta vốn dĩ không được hiền

Cái ác nhân. Ta hỏi: cái ác nhân
có trong ta tự lúc nào? Chẳng biết.

Lúc mẹ đẻ hôn ta vô diệt
trắng tinh nguyên hơn cả bậc tu hành

Lũ kiến rồi bởi châu đít chạy lằng xằng
giống như ta khi bùa yêu thộp cổ
mảnh đất hôn em ta dựng chòi ở lậu
bị bắt quả tang tổng khứ ra ngoài

Lũ kiến không nhà năm ba phút, rồi nguôi ngoai
Còn ta không tình chùng nào mới tỉnh?
Trái phụ rầy ta cắt ra một miếng
nhai ê răng mà vẫn không đã thềm

Khi cái ác của ta trở chứng nổi con
Lũ kiến tội tình chi lãnh đủ?
Ta đổ thừa ai? Đổ thừa chai rượu?
Hay đổ thừa ta? Ai biểu si tình?

Thế Giới Này Nào Của Riêng Ai

Khu chung cư căn phòng ẩm chật
Gã đàn ông đến từ Việt Nam
Có con gián là dân bản gốc
Có ban ngày và có ban đêm

Hắn mỗi sáng nấu tô mì gói
Đun cà phê trên ngọn lửa buồn
Múc muỗng đường pha bằng ký ức
Quậy tháng ngày, tiếng muỗng loong coong

Nâng tách hớp cô đơn từng ngụm
Uống nổi nhà tắm cá bóng chim
Đôi đũa gấp cọng mì đất nước
Nhai điêm tâm trợn trạo nổi buồn

Con gián chia cọng mì rơi vãi
Như một phần thân thể Việt Nam
Hai cọng râu nhú mày chụm lại
Cuộc sinh tồn như một phản năng

Hắn mỗi tối trùm chăn kín mít
Chiếc nệm giường cọt kẹt kêu đau
Uống không cạn, uống hoài nước mắt
Tháng ngày qua lặng lẽ bạc đầu

Con gián đứng nhìn từ kẹt cửa
Lắng im chia những tiếng thờ dài
Phòng ẩm chật ngăn hai thế giới
Thế giới nào là của riêng ai?

Thế giới nào là của riêng tôi?
Xuân khêu động vết thương nung mủ
Cục bông gòn nhúng lên lịch sử
Vết bầy nhầy không kéo da non

Quê nhà tôi bên kia đại dương
Cách bên này một bờ biển động
Vành biển máu một thời tang trắng
Phủ lãng quên trên những oan hồn

Những cuộc tình mỏng như khói sương
Là khói mây tụ về hậu kiếp?
Mò chai rượu nửa khuya bật nút
Nhớ đen thui con mắt hạt huyền

Đêm xuân này đứng ở khoảng không
Không gia cư cũng không tổ quốc
Đứng tứ trụ hai chân bám chặt
Đội trên đầu nửa mảng trời xa

Đêm dật dờ như một cây ma
Hả họng hú tiếng gào thăm thẳm
vào vũ trụ. Vọng lời im lặng
Có còn ai nghe một lời gào ?

Còn. Còn đây con gián lêu bêu
Trố ngạc nhiên vào lời hấn hét
Ôi ! Chử nghĩa hiển nhiên hấn thật
Nhưng được gì ? Hỡi những lời thơ ?

Thời gian trôi trở lại bao giờ
Thời gian đi. Trở lại bao giờ ?
1/99

Lời Vô Ngôn

Gửi gì vào dây hời lòng giấy trắng
Chữ nghĩa nào nhiều nhận cho cam

Người đàn ông đang đứng soi gương

Nghinh lại hấn, một thằng lạ hoắc
Trán nhăn nheo thân hình teo tóp
Mặt già nua trông xấu xí vô cùng

Hấn hát cầm hỏi thằng trong gương
- Mà ở đâu làm gì đứng đó?
Hai con mắt? Tại sao trộm sâu thò lỗ?
Giống như thằng bại trận ở Việt Nam?

Đưa tay chùi
Hơi thở mờ mặt gương
Hấn cô quạnh như chiếc xe phế thải
Chiếc búa thời gian
Đập nhừ đòn lịch sử
Năm trên đe hấn móp cả mặt mày

Cái thằng trong gương
đúng là...không giống ai
Cái mép nhếch khinh đời
Thiệt dễ đục
Mất quê hương
trăm ngàn mối nhục
Cái mặt tro tro giữa cuộc sống
Hèn

Hấn tự tát mình bằng những lời vô ngôn
Từng tích lũy qua bao năm trăm trở
Nhưng những lời vô ngôn
còn đen hơn mồm chó
đã mất trình đâu tự lúc nào

Ngày Cuối Năm

Ngày cuối năm chợt nhẹ hều thân thể
Chắc sống lâu nên tinh lực cạn cùn
Đêm trừ tịch đen như trùm bao tải
Ra ngóng trời đuôi mắt kéo đường nhãn

Đêm sâu ngút như vết thương bị chém
Treo tồn ten sợi tóc bạc trên đầu
Tay vuốt mặt nặng hơn hòn đá tảng
Sờ trên cầm quên cạo mấy cọng râu

Vạch cổ áo gió lùa se thắt lạnh
Tuổi năm mươi chưa cạn máu cô hồn

Vẫn chạy đuổi theo mỗi tình chứng nghiệm
Đã hết thời ta một thuở du côn

Đóm thuốc đỏ soi đêm tìm tri kỷ
Chỉ còn em ả nấu buổi phân li
Tay cầu thử vu vơ vào không khí
Đụng giữa trời tĩnh lặng giọt sương khuya

Cái chớp mắt cuộc đời gần sắp dứt
Ván cờ tàn chưa cam chịu thua non
Tết lại đến nhích gần thêm lỗ huyết
Muốn chạy làng. Chạy mãi cũng không xong
1/00

Bạn Cũ Thâm Tình

(Tặng Điền, Xin, Bình và ... Chon)

Chicago. Mấy thằng bạn cốt đột
Đưa đón nhau làm ồn cả phi trường
Bạn cũ bao nhiêu năm gặp lại
Không ồn mới là chuyện khó tin

Thành phố chan đèn tràn sân cảng
Cao ốc chen vai đứng ngó trời
Gặp lại tha hồ tuôn lênh lảng
Toàn tiếng chửi thề thiệt sướng tai

Tám hình bốn đĩa lần về phép
Một chín bảy mươi đứng chụp chung
Khi chụp bố đĩa nào biết trước
Có một ngày cùng biệt xứ lưu vong

Mới đó đã bạc đầu hết ráo
Y như phim kiếm hiệp của Tàu
Tuổi trẻ trôi như đôi giày quá khổ
Xỏ cẳng này cà thọt mẹ cẳng kia

Mới đó đã qua thời chinh chiến
Bình Khê, Phan Thiết, Phan Rang
Kỷ niệm cũ dòn như cái bánh trắng
Bê mé nào cũng thấy chao nghiêng

Giữa phố này lại nhớ về phố nọ
Không biết mấy thằng có giống ta
Nhớ câu Trạm con cá rô mắc lưới
Quây tuổi thơ bị bõm suốt mùa hè

Nhớ bến ông Đùm bơi qua Vĩnh Phú
Aùnh điện vàng soi bóng nước cầu Dinh
Tuổi thơ bơi giữa dòng khói lửa
Thí mạng cùi trời đất cũng làm thính

Chiếc cầu sắt dang đầu phơi gió
Nơi em ngồi giặt áo mỗi trưa
Thời nức mắt biết yêu đâu biết tỏ
Đêm về gặm bút nát như thơ

Mệnh số trong tâm xoay trời đất
Ta bỏ Phước Đa làm kẻ phụ tình
Lêu lổng như ta hơi đâu thương tiếc
Không nên nghĩa vợ chồng, may phước cho em

Bạn cũ lâu ngày gặp lại
Khói đu ngộp thở những lon bia
Đem chuyện đời xưa chắt thành đồng cùi
Đốt hoài cháy không hết cơn mơ

Thoa muống hẹ xanh lên chiếc bánh nậm
Em khoe ta đặc sản Ninh Hòa
Cắn miếng nem chua, tép tỏi kèm tình bạn
Kể chuyện lao tù uống nước lã cầm hơi

Nhắc tên thằng Liệu còn kẹt lại
Tử sinh chưa kịp đặt canh bài
Cánh cửa thời gian đã vội vàng khép kín
Đành làm chiếc lá nín trời bay

Ngã ba Ninh Hòa lên Dục Mỹ
Nặng nề quanh trán nứt đời sau
Cái búng binh chí to bằng lỗ mũi
Đi hoài không gặp hết vòng đau

Bốn thằng nhìn tóc điểm lên tóc
Tùng sợi muối tiêu bay lòa xòa
Gió Chicago sáng sớm hé cánh cửa
Thổi bụi ngùi rụng xuống tách cà phê
Chicago 25.05.2002

Phân thơ phổ nhạc

Quan Dương

Nhà thơ. Tên thật **Dương Công Quan**, sinh năm 1950, tại Ninh Hòa Khánh Hòa Việt Nam. Cựu sĩ quan Việt Nam Cộng Hòa. Sau 1975 mất 6 năm ‘cải tạo’. Đến Hoa Kỳ tháng 6 năm 1993 (H.O 17). Hiện định cư tại Louisiana USA. Có thơ đăng báo từ 1994.

Tác phẩm đã xuất bản :

Ngâm Ngùi (thơ, 1996), Ruột Đau Chín Khúc (thơ, 1998), Đợi Khuya Tàn Bất Bóng Một Chiêm Bao (thơ, 2002)

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)